

δρου χρησιμεύει διὰ τὴν φωτίαν, μάλιστα ἀναγκαίως, διότι λείπει κάθε ἄλλο ξύλον, ἢ ἄνθρακες.

Διὰ ταῦτα φυτεύουν οἱ Ἴνδοι, καὶ οἱ περὶ αὐτοὺς Νησιῶται δρυμῶνας ὀλοκλήρες ἀπὸ Κοκκόδενδρα εἰς τόπους παχεῖς, καὶ ὑγροὺς, καὶ ἀπολαμβάνουν τὰ εἰρημένα καλά.

ΚΟΚΚΟΣ ὀνομάζεται τὸ σπυρίον τοῦ καρποῦ τῶν φυτῶν, τὸ ὁποῖον σπείρόμενον ἀναβλαστάνει τὸ ὅμοιον κατὰ τὴν Παντοδύταμον Θεῖαν Πρόνοιαν, πρὸς διατήρησιν τῶν ἐξ ἀρχῆς δημιουργηθέντων. Ἡ κοινὴ γλῶσσα τὸν ὀνομάζει σπόρον, καὶ συζευτικῶς λαχανόσπορον, κανναβόσπορον, λιγνόσπορον, καὶ τὰ παρόμοια· περὶ τῶν ὁποίων ἴδε τὰ ἴδια Ἄρθρα, καὶ **ΣΠΟΡΟΣ**· ἐπειδὴ δὲ καὶ σπόρον κυριωτέρως λέγομεν τὸν σπείρόμενον καρπὸν τῶν γεννημάτων, καὶ χόρτων, ἠμποροῦμεν νὰ διακρίνωμεν ὑπὸ τὴν λέξιν Κόκκος τὰ στρογγύλα σπυρία τῶν θάμνων, καὶ δένδρων χρησιμεύοντα εἰς τὰς βαφάς, ὡς·

Κόκκος τῆς Αὐενιῶνος (Grana d' Avignon) τὸ Τουρκιστὶ Λαζιβέρτ, καὶ παρὰ τῶν Προγόνων μας Λύκιον, ἀπὸ τῆς Λυκίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγένετο· καθὼς ἀπὸ τῆς Αὐενιῶνος τῆς Γαλλίας παρὰ τῶν Γάλλων, καὶ κυριωτέρως Πυξάκανθα, ἐπειδὴ ἡ θάμνος, ἡ ὁποία τὸν καρποφορεῖ, ὁμοιάζει τὸν πυξὸν εἰς τὰ φύλλα, καὶ ἔχει ἀκάνθας. Οἱ Λατινογράφοι Νεώτεροι Βοτανικοὶ ὀνομάζουν Ῥάμνον Καθαρτικὴν τὴν μεγάλην Πυξάκανθαν, τῆς ὁποίας ὁ Κόκκος χρησιμεύει διὰ καθάρσιον τῶν ὑδροπικῶν· καὶ Ῥάμνον Καθαρτικὴν μικρὰν, τὴν καρποφορῦσαν τὸν εἰρημένον βαπτικὸν Κόκκον. Ἐπειδὴ δὲ οὗτος χρησιμεύει εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐγὼ τὸν ὀνομάζω Κόκκον Πυξακάνθης, καὶ λέγω·

Ἡ Πυξάκανθα εἶναι θάμνος, ἥτοι χαμόδενδρον βλαστάνον εἰς κλίματα εὐκρατα, καὶ γῆν βουνώδη· οἱ κλόροι τῆς ἔχουσιν ἀκάνθας, φλοιὰν μαύρην, καὶ φύλλα μικρὰ, καὶ πυκνά, ὡς τοῦ πυξαρίου· ὁ καρπὸς τῆς εἶναι Κόκκος πράσινος, ὑποκίτρινος, στρογγύλος, καὶ κατὰ τὸ μέ-

μέγεθος ὅσον τὸ μαῦρον πιπέρι, πικρὸς, καὶ στυπτικὸς εἰς τὴν γεῦσιν.

Ἡ Λυκία καὶ τῶρα ἐκφέρει πολὺν, καθὼς καὶ ἡ λοιπὴ μικρὰ Ἀσία, καὶ ἡ Μακεδονία, καὶ διὰ τῆς Σμύρνης, καὶ Θεσσαλονίκης λαμβάνει ἡ Εὐρώπη, ὅσον δὲν ἐξαρκεῖ εἰς τὰ βαφεῖά της ἡ Αὐενιών, διὰ τὰ βάφωσιν εἰς τὸ κίτρινον χρῶμα.

Οἱ Ὁλλανδοὶ βράζοντες τὸν πυξακάνθικον Κόκκον με γερὸν, καὶ στύψιν, καὶ λευκὸν τῆς Ἰσπανίας, ἀποκατασταίνουρ πήκτωμα, διαιρούμενον εἰς μικροὺς ψωμοὺς χρυσοκίτρινους, ἀπαλοὺς, καὶ εὐθραύστους, καὶ τοὺς πωλοῦν πρὸς χρῆσιν τῶν ζωγράφων, ὀνομάζοντες αὐτοὺς Στίλον τοῦ Κόκκου, ἢτοι ἀπόσταγμα. Stil de Grain.

Κόκκος Βαπτικὸς, μετὸν ὁποῖον βάφονται τὰ ἐξαιρετὰ κόκκινα μετὰ ἀνεξάλειπτον ὠραιότητα παρὰ τῶν Τουρσείνων, καὶ πολλῶν Εὐρωπαϊῶν. Ὀνομάζεται κοινῶς Πριγοκόκι, καὶ ἰδὲ τοῦτο.

ΚΟΚΚΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ. Ἰδὲ ΚΑΡΔΑΜΩΜΟΝ.

ΚΟΚΚΟΣ ΜΟΣΧΟΚΑΡΦΙΟΥ. Ἰδὲ ἌΜΩΜΟΝ, καὶ ΠΙΠΕΡΙ τῆς ἸΑΜΑΙΚΗΣ.

Εἰς τοὺς λοιποὺς ἀρμόζει προσφυστέρως ἢ λέξις Σπόρος, καὶ εἰς ταύτην θέλω τοὺς ἐκθέσει.

ΚΟΚΚΟΛΑΪΤΑ, ἀπὸ τοῦ Chocolata Ἰσπανικοῦ ὄχι ἀνάρμοστα μεταφέρεται εἰς τὴν γλῶσσάν μας· διότι γίνεται ἀπὸ τὸν Κόκκον τοῦ Κακάου, ὡς ἐγράψαμεν εἰς τὸ Ἄρθρον ἐκεῖνο· ὀνομάζεται δὲ καὶ ὁ κατασκευαζόμενος ἐκεῖνος ψωμὸς, καὶ ὁ ἐκ τούτων ζωμὸς εἰς ποτὸν δερμαντικὸν τοῦ στομάχου, χωρευτικὸς, καὶ δυναμωτικόν. Οἱ Ἰσπανοὶ τὸ μεταχειρίζονται ὑπερβολικὰ, καὶ τὰ λοιπὰ Εὐρωπαϊκὰ Γένη μετριώτερον.

Διαφόρους μεθόδους μεταχειρίζονται εἰς τὴν σύψιν τῆς Κοκκολάτας. Κατ' ἀρχὰς ἐβαλλον οἱ Ἰσπανοὶ Κακάον, ἄρθος Μοσχοκαρύον, ζάχαρι, καὶ ὀλίγην Ὀρλεανὴν διὰ τὰ κοκκινίσῃ· οὕτως εἶδον τοὺς αὐτόχθονας νὰ τὴν συψέτουν, καὶ ἔμαθον. Μετὰ ταῦτα ἐπρόσθεσαν

διά-

διάφορα ἀρώματα εἰς τὴν σύνθεσιν αὐτοῦ τοῦ ποτοῦ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ περισσότερα τὸ χαλοῦν, ἀντὶ νὰ τὸ ἀρτύσουν.

Τώρα μεταχειρίζονται εἰς τὰ διάφορα μέρη τὴν ἀκόλουθον μέθοδον τῆς συνθέσεώς της, ὁπλαδὴ·

Ἡ Μεξικανὴ Κοκκολάτα, συντίθεται ἀπὸ ἀμύγδαλα τοῦ κακάου ἐκφλοιαζόμενα μετὰ τὸ ἔφημα, τριμμένα εἰς τὸ μάρμαρον μετὰ ζάχαρι ἕως νὰ γίνουν ζυμάρι, καὶ μίγμένα μετὰ μακρὸ πιπέρι, ὀλίγην ὀρλεανὴν, καὶ τελευταῖον Βανίλλαν· ἄλλοι προσθέτουν κιννάμωμον, μοσχοκάρφιον, καὶ ἄνισον, καὶ ὅσοι ἀγαποῦν τὰ μυρωδικά, καθὼς γενικῶς οἱ Ἴσπανοὶ, βάλλουν μόσχον, καὶ ἀλόη· καὶ ὅσοι θέλουν ν' αὐξήτουν τὴν ποσότητα, ἐπιμίσχουσιν ἀμύγδαλα, καὶ λεπτοκάρυα.

Ἡ Ἰσπανικὴ σύνθεσις γίνεται ἕτως· εἰς 100 λίτρας κακάον βάλλουν 2 κόκκους πιπέρι τοῦ Μεξικοῦ, μίαν δράκα (ἀπλοχεριὰν) ἄνισον, 6 τριαντάφυλλα ξηρὰ εἰς κόριν, 1 λοβὸν καμπεχίου, 2 δραχμάς κιννάμωμον, 12 ἀμύγδαλα, καὶ ἄλλα τόσα λεπτοκάρυα, καὶ ὀλίγην ὀρλεανὴν, διὰ χρωμάτισμα· τὸ ζάχαρι, καὶ ἡ βανιλία ἀπροσδιόριστος, καθὼς καὶ ὁ μόσχος, καὶ ξυλαλόη· διότι εἰς μερικὰς δὲν βάλλουν κανὲν ἀρωμα.

Ἡ τῶν Ἀποίκων εἰς τὰς Ἀντίλλας σύνθεσις γίνεται οὕτω· τρίβουν μετὰ τὸ μαχαῖρι ἀπὸ ψωμὸν τοῦ κακάου καθαρὸν, βάλλουν ὀλίγον κιννάμωμον κοπανισμένον, καὶ κοσκιρισμένον, καὶ ἰσοβαρὲς μετὰ τὸ ὅλον ἐκεῖνο μίγμα ζάχαρι· ἔπειτα μετὰ ἔνωδον τὰ ἐμβάλλουν εἰς χύτραν, καὶ τὰ ἀνακατώνουν μετὰ τὸ ἐπὶ τούτου ξύλον, ἕως νὰ γένη ὡς μέλι· μετὰ ταῦτα χύτουν νερὸν, ἢ γάλα τὸ ἀρκετὸν, τὰ βράζουν ἀνακατώνοντες, καὶ στραγγίζοντές τα, καὶ χύτουντες ὀλίγον ἀνθόνερο μετὰ δύο ρανίδας νερὸν ξυλαλόης, πίνουσι τὴν Κοκκολάταν, καὶ αὐτὸς ὁ τρόπος ἐγκρίνεται.

Τὸ ἴδιον ἔφημα γίνεται καὶ μετὰ τὰς ῥηθεΐσας συμμίκτους, ἀν' ἐξαιρεθοῦν μικραὶ διαφοραὶ συνειδησμέναι εἰς τοὺς ἔφητας κατὰ τὴν φαντασίαν των.

Ἡ Κοκκολάτα πωλεῖται συνθεμένη εἰς μικρὰς ἐπιμήκεις πλάκας, ἢ ψαμοὺς φερομένους ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν, καὶ εἰς τὴν Τυρκίαν ἢ χερσίστης εἶναι πολλὰ ὀλίγη· ὁ Καφὲς προκρίγεται ἀπὸ αὐτὴν.

Γίνονται καὶ ζαχαρωτὰ μὲ Κοκκολάταν ὀνομαζόμενα Διαβολίγια, διότι εἶναι μικρὰ παυστικά, καὶ ἀφροδισιακὰ κατὰ ματαιοδοξίαν· ἐτι δὲ γλυκὺ, μὲ ζάχαρι, καὶ ὀλίγη τριμέγην Κοκκολάταν.

ΚΟΚΚΥΛΛΙΟΝ, τὸ ΚΟΥΚΚΟΥΛΙ. Ἰδὲ ΜΕΤΑΨΗ.

ΚΟΚΚΥΜΗΛΑ, τὰ Τουρκιστὶ Ἐρίκια, καὶ Ἰταλιστὶ Προῦνα, ὀπωρικὸν γνωστὸν, καὶ πολυειδές· τὰ δαμασκηνὰ εἶναι μεγαλήτερα, καὶ τὰ κόκκινα ξηραίνόμενα πωλοῦνται ἐμπορικῶς εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης. Ἡ εὐτυχὴς Τυρκία ὀλίγα μεταχειρίζεται διὰ φαγὴ εἰς τὰ μαγειρεῖα μὲ τὸ κρέας, καὶ εὐφορεῖ πανταχῶς ξηρὰ πολλὰ φέρονται ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

ΚΟΛΛΑ, ὕλη κολλητικὴ, καὶ ἰξώδης χρησιμεύουσα εἰς τὴν συνένωσιν διαφόρων πραγμάτων· γίνεταί δὲ ἀπὸ πολλὰς ὕλας, καὶ διὰ χρήσεις διαφόρους, ὡς ἀκολούθως λέγομεν.

Ἀλευροκόλλα, γίνεταί καλνιτέρα ἀπὸ ἀλεῦρι τῆς βρύζας, βράζοντας νερὸν εἰς χύτραν, καὶ ρίπτωντας ἀπ' ὀλίγον ἀλεῦρι, καὶ ἀνακατώνωντάς το ἕως εἰς πῆξιν μετρίως, καὶ χρησιμεύει διὰ τοὺς κατασκευαστὰς τῶν χοιδρῶν χαρτίων, βιβλιοδετῶν, καὶ ἄλλων τεχνιτῶν.

Γίνεταί δὲ καὶ μετὰ τὴν κατασταλαγὴν χοιδρουῦ ἀλεύρου, ἢ πιτύρων, ἢτοι ἀφήνωντας εἰς βραχὺν ἀρκετὰ, ἔπειτα στραγγίζωντάς τα, καὶ ἀφήνωντας τὸ νερὸν εἰς κατασταλάξιν, εἶτα συγάζωντας τὴν ὑπόστασιν, καὶ μὲ ὀλίγον ζέσταμα κολλᾶς χαρτία, καὶ ἄλλα.

Κόλλα Ἀλεύρου λέγεται καὶ τὸ ἄμυλον, μὲ τὸ ὁποῖον διὰ στερεότητα, καὶ ἴσασμα αἰλείφην τὰ διάφορα πανία. Ἰδὲ ἌΜΥΛΟΝ.

Δερματοκόλλα μεταχειρίζονται οἱ Τυπογράφοι, καὶ Ζωγράφοι διὰ πῆκτωμα τῆς μελάνης των, κατασκευάζον-

ζοιτές την με τὰ ξύσματα τῶν βυρσοδεφωμένων τομα-
ρίων, βράζοιτές τα με ἑλαφρὰν φωτίαν με πολὺ νερὸν
ἕως νὰ μείνη τὸ $\frac{1}{3}$, καὶ στραγγίζοντές τα ἕως νὰ μείνη
τὸ νερὸν κολλῶδες. Γίνεται αὐτὴ καὶ με κόμμα Ἀραβι-
κόν, καὶ με Περγαμινόν.

Κόλλα Δυνατὴ, (διότι κολλᾷ δυνατὰ, καὶ στε-
ρεὰ) γίνεται ἀπὸ ὅλα τὰ δέρματα τῶν τετραπόδων, ἢ
καὶ τὰ ποδάρια, καὶ ἀκροδέρματά των. Ἡ Ἀγγλία
κατασκευάζει τὴν καλιτέραν ἀπὸ αὐτὴν, καὶ εἶναι εἰς
φύλλα τετράγωνα, πρασινόμαυρα, καὶ διαφανῆ, ὥστε
θεωρέμενα μεταξὺ τῆ φωτὸς φαίνονται κόκκινα. Ἡ κα-
τασκευαζομένη εἰς τὴν Φλάνδραν εἶναι φύλλα λεπτὰ,
μακρὰ, στενὰ, καὶ κιτρινωπὰ, χρησιμεύουσα εἰς τὰ
ἔργόχειρα τῶν μαλλίων· διὰ νὰ κολλήσῃ τινὰς στερεώ-
τερα, καλιτέρον εἶναι νὰ τὴν λύσῃ με οἰνόπνευμα χω-
ρὶς φωτίαν, ἢ με νερὸν, καὶ ὀλίγον πῦρ.

Ὀφαροκόλλα, γίνεται ἀπὸ τοὺς χόνδρους, καὶ
τένονας ὀφάριου τῆς λευκῆς θαλάσσης, εἰς τὸν Ἀρχάγ-
γελον· κόπτεται εἰς διάφορα σχήματα, λευκὴ, καὶ δια-
φανῆς, χωρὶς μυρωδίαν, καὶ τρύπας. Τὰ μεταξωτὰ,
καὶ μάλλινα ὑφάσματα ἀλείφονται με αὐτὴν διὰ νὰ
στιλβωθοῦν, καὶ γίνουν στερεὰ· με αὐτὴν κατασκευά-
ζονται, καὶ τὰ ψευδομαργαριτάρια, καὶ ἄλλα πολλὰ
πράγματα.

Μελόκολλαν κατασκευάζου με νερὸν, καὶ μέλι, οἱ
σφυρηλατοῦντες, καὶ κολλοῦντες τὰ χρυσᾶ, καὶ ἀργυρᾶ
πέταλα.

Ἀπὸ ὅλας αὐτὰς ἡ Τουρκία λαμβάνει ἐμπορικῶς
ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, καὶ Ῥωσίαν μόνην τὴν δυνατὴν
Κόλλαν, εἰς ὑπόμαυρα μακρὰ τετράγωνα κομμάτια.

ΚΟΛΟΚΥΨΘΗ. Γνωστὸν χόρτον ἐρπόμενον κατὰ γῆς,
καὶ καρποφοροῦν τὸν ὀμώνυμον αὐτῇ μέγαν καρπὸν,
χρήσιμον εἰς τὰ μαγειρεῖα.

Εἶδος Κολοκύθης εἶναι ἐπίδενδρον, καὶ ἀποτελεῖ καρ-
πὸν, ὁ ὁποῖος ὄντας διηρημένος, καὶ τρόπον τινὰ ἔντο-
μος εἰς μικρὸν, καὶ μέγα σφαιροειδῆς, ξηραίνεται εἰς
τὸν

τὸν καπνὸν, ἢ Ἡλίον, καὶ ἀδισιάζεται ἀπὸ μικρὰν τρύπαν τῆς κορυφῆς τοῦ τούσ σπόρους, καὶ χρησιμεύει διὰ νερὸν, ἢ ὁμοιον ὑγρὸν εἰς τοὺς ποιμένας καὶ γεωργούς, καὶ πυρίτιν τῶν κυνηγῶν. Τοῦ αὐτοῦ εἶδους γίνονται ἄλλαι στρογγύλαι, καὶ τυμπανοειδεῖς, καὶ χρησιμεύουν εἰς τὰ ἴδια· ὁ σπόρος τῶν εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσαρας δροσιστικούς, καὶ διαλυτικούς.

Ἡ γνωστὴ μακρὰ Κολοκύνθη χρησιμεύει εἰς τὰ μαγειρεῖα νωπὴ πρὸ τοῦ νὰ ὠριμάσῃ· καμμία ἀπὸ αὐτὰς δὲν ἐμβαίνει εἰς τὸ ἐμπόριον.

ΚΟΛΟΚΤΗΘΙΣ. Χόρτον τοῦ αὐτοῦ γένους μὲ τὰ ἄνω, βλαστάνον εἰς τὰ παράλια τοῦ Περσικοῦ κόλπου, καὶ καρποφοροῦν κολοκυνθίδα ὡς τὸ χρυσόμηλον (νεράνσι) χρώματος χρυσοκαταστανοῦ, καὶ γεμάτην ἀπὸ κόκκων. Ἡ Κολοκυνθίς χρησιμεύει πολὺ εἰς τὴν Ἰατρικὴν, καὶ καλὴ εἶναι ἢ λευκὴ, ἑλαφρὰ, στρογγύλη, καὶ ὀλάκαιρος.

ΚΟΜΜΙ, Gomme, καὶ κοινότερον Κομμίδι χυμὸς ὑγρὸς, καὶ κολλώδης ἀποστάζων ἀπὸ τὰ δένδρα, καὶ συμπηγνύμενος.

Τὰ κόμμεα διαιροῦνται εἰς ὑδατώδη, ὅσα διαλύονται βαλλόμενα εἰς τὸ νερὸν, κρασί, καὶ παρόμοια· εἰς ῥητινώδη, ὅσα διαλύονται μὲ τὸ ἔλαιον· καὶ εἰς ἀνώμαλα, ὅσα δυσκόλως, καὶ εἰς τὰ ὑγρά, καὶ εἰς τὰ ἔλαια διαλύονται.

Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ πολλὰ δένδρα, καὶ ρίζας ἀποστάζουν κόμμεα, καὶ εἶναι πάμπολλα εἰς τὸ εἶδος τῶν, καὶ πολλὰ ἐμβαίνουν εἰς τὸ ἐμπόριον, δι' ὅσα εἰς χωριστὸν Ἄρθρον διαγράφομεν, θέλομεν λαλήσει συγτόμως, καὶ δι' ὅσα μόνον ἐδῶ κάμνομεν τὴν ἐκθεσιν, πλατύτερον.

Κόμμι Κοινὸν, εἶναι τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὰ κοινὰ δένδρα, ὡς κερασιὰν, κοκκυμηλέαν, καὶ ἄλλα, τὸ ὅποῖον χρησιμεύει διὰ στίλβωμα, ἢτοι βερονίκισμα πραγμάτων, καὶ σύνδεσιν ὑγρῶν βαφῶν.

Κόμμι Ἐμφυχον, Gomme animée, ὀνομάζουσι

οἱ Γάλλοι τὸ ἀποστάζον ἀπὸ τὸ δένδρον Κούρβαρι παρὰ τῶν Πορτογάλων ὀνομαζόμενον, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει κατὰ τὰ φύλλα μὲ τὴν δάφνην· γίνεται μέγα, ἔχει χονδρὴν καὶ μαύρην φλοιὰν, καρπὸν σκληρὸν, καὶ μαυρωδερὸν εἰς λοβούς, καὶ ἀεθὴ εἰς σύνδεσμον πυραμιδοειδῆ.

Τὸ Κόμμι τοῦτο εἶναι σκληρὸν διαφανές, καὶ εὐσμον, καὶ ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸ κίτρινον ἤλεκτρον· πολλοὶ τὸ μεταχειρίζονται εἰς τὸ βερονίωμα ἀντὶ τοῦ Κοπάου.

Κόμμι Ἀραβικόν, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸν τόπον, καὶ δένδρον ὀνομάζεται καὶ Θεβαϊκόν, Σαρακηνόν, τῆς Βαβυλῶνος, καὶ Ἀκάνθινον· καὶ ἀποστάζει ἀπὸ τὴν Ἀκακίαν τῆς Αἰγύπτου, καὶ Ἀραβίας· δένδρον μικρὸν, ἀκανθῶδες, καὶ μὲ πλῆθος μικροτάτων φύλλων.

Τῆ καλῆ κόμμεως τέτου γνωρίσματα τὸ εἶναι εἰς μικρὰ δάκρυα, καθαρὰ, καὶ διαφανῆ· καὶ τὸ ἐμπόριόν του γίνεται μὲ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Ὄταν τὸ κόμμι τοῦτο ἀποστάζη ἀπὸ τὴν Ἀκακίαν εἰς τὸν καιρὸν τῶν βροχῶν ἐπισωρεύεται πυργηδόν, καὶ ὀνομάζεται διὰ τῆτο Κόμμι πυργωτόν. Turique.

Ὄταν δὲ εἶναι σκωληκοειδῶς περιτυλιγμένον ὀνομάζεται Σκωληκοειδές, Vermiculée, καὶ ἐγκρίνεται σχεδὸν ὑπὲρ τὸ δάκρυ.

Ὄταν καθαρισθῆ, καὶ λευκανθῆ εἰς τὸ νερόν, καὶ μορφωθῆ εἰς πέταλα ψιλὰ ὀνομάζεται Ἀγγλικόν.

Κόμμι Σενεγαλικόν. Τοῦτο ὀλίγοντι διαφέρει ἀπὸ τὸ Ἀραβικόν, καὶ λαμβάνει ὅλας τὰς ἄνω ὀνομασίας, καὶ μορφώματα· ἢμπορεῖ γενικώτερον εἶναι ὀνομασθῆ καὶ Λιβυκόν, καὶ Ἀφρικανόν, ὅπερ κεῖται τὸ Σενεγάλον.

Ἀποστάζει δὲ ἀπὸ δένδρον μέγα, ἀκανθῶδες, ἀειθαλές, μὲ μικρὰ φύλλα, καὶ καρπὸν, ὡς τὰ σῦκα. Χρησιμεύει εἰς τὴν σύνθεσιν τῆς θηριακῆς, καὶ τῆ μίγματος τῆς γλυκυρρίζης· ἔχει τὰ ἴδια γνωρίσματα μὲ τὸ Ἀραβικόν.

Κόμμι Ποδαλιχόν (Gomma Gutta, ἢ Gutta Gamba) ὠνομάσθη διὰ τὴν νομιζομένην ἰαματικὴν τε δύναμιν εἰς τὴν ἀνίατον ποδαλιχίαν, καὶ διὰ τὸ χρώματά τε Χρυσωπὸν, καὶ ἀπὸ τῆς τόπου Κόμμι τῆς Γόας, ἢ τῆς Περῆς Καθαρτικόν, καὶ γενικώτερον Χυμὸς Ἰνδικὸς Καθαρτικὸς, Succus Indicus Purgans, καὶ τελευταῖον Σκαμμωνία Ἀνατολική. Ἀποστάζει δὲ εἰς τὰς Ἀνατολικὰς, καὶ Δυτικὰς Ἰνδίας, ἀπὸ τὸν κορμὸν δένδρου πολυκλόνου, καὶ ἀκανθώδους, χωρὶς φύλλα, ἄνθη, ἢ καρπὸν.

Εἶναι δὲ τὸ καλὸν, κίτρινον, καὶ ξηρὸν, χωρὶς ἄμμον, μῆτε κοκκινωπὸν, καὶ διαφανές, τὸ ὁποῖον εἶναι κατώτερον.

Χρησιμεύει διὰ τὸ ὠραῖον κίτρινον χρώμα τῆς Ζωγραφικῆς, καὶ εἰς τὴν Ἰατρικὴν, ὡς δραστήριον ἐμετικόν, καὶ καθαρτικὸν ὑδραγωγόν.

Οἱ Σῖναι, καὶ Κοσινσῖναι συναΐζοντές τε ὑγρὸν, ἢ τοῖνωπὸν, τὸ κάμνουν κυλίνδρους, καὶ τὸ πωλῶν ὀνομαζόμενον παρὰ τῶν Φαρμακοπέλων Ἀλλανῶδες, ἢ τει ὡς Σουτζούκια, Saucissons.

Λέγεται προσέτι τὸ πολυώνυμον τοῦτο Κόμμι, καὶ Δάκρυ Ἰνδικῆς Ῥητίνης, καὶ ὑπολαμβάνεται σύνθεσις ἀπὸ Τιθύμαλον, καὶ Σκαμμωνίαν.

Συναριθμῶνται εἰς τὰ Κόμμεα, ἢ Ῥητίνας τὰ ἀκόλυθα.

Κόμμι τοῦ Κέδρου.

Κόμμι τοῦ Ὄξυκέδρου, ἢ Γαῖακου.

Ἡ Τραγάκανθος.

Τὸ Ἀμμωνιακόν.

Ἡ Ἀσσαφαίτιδα.

Ἡ Ῥητίνη.

Τὸ Βδέλλιον.

Τὰ Βάλασμα τῆς Ἰουδαίας, καὶ Περουῆς κ. λ.

Τὸ Σίλφιον.

Ἡ Κάμφορα.

Ἡ Κάραννα.

Τὸ Κοπάλον.

Τὸ Ἐλεμί, Κόμμι Ἀγριελείας.

Τὸ Θυμίαμα.

Τὸ Εὐφόρβιον.

Τὸ Γάλβανον.

Τὸ Κίσσινον.

Ἡ Λάκκα.

Τὸ Ἐλαστικὸν Κόμμι τῆς Σύριγκος

Ἡ Σμύρνα.

Τὸ Σαγαπηνόν.

Τὸ Αἷμα τοῦ Δράκοντος.

Ἡ Σαρκοκόλλα.

Ἡ Στακτή.

Ἡ Στύραξ.

Ἡ Τακαμάχα.

Ἡ Τερεβινθύνη.

Ἡ Ὑγρόπισσα.

Περὶ τύτων ἀπάντων λέγονται τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὰ ἴδια Ἄρθρα, καὶ ἰδὲ ἐκεῖ ἀνάγνωθι δὲ καὶ τὸ Ἄρθρον ῬΗΤΙΝΗ, διὰ τὰ διακρίνης.

Κόμμι χοίρου ῥητίνη ἀποστάζουσα ἀπὸ δένδρον τῆς Νήσου τοῦ Ἁγίου Δομνίκου, ὠφελιμωτάτη διὰ τὰς πληγὰς. Ὀνομάσθη δὲ ἔτσι, διότι οἱ χοῖροι πληγωθέντες πλησιάζουν εἰς τὸ δένδρον, σχίζουν τὴν φλοιὰν μετὰ τὰ ὀδόντια των, χρίουν τὴν πληγὴν, καὶ ἰατρεύονται. Τῆτο παρατηρήσαντες οἱ ἐκεῖ κάτοικοι ἔμαθον τὴν ἐνέργειαν, καὶ ἐτίμησαν τὸν διδάσκαλον χοῖρον μετὰ τὴν ἐπωνυμίαν.

Κόμμι Λευκὸν (Chiboué) ἀποστάζον εἰς ὑπερβολικὴν ποσότητα ἀπὸ τὰς μεγίστας ἐλάτας τῶν βουνῶν τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὰς μεγάλας καύσεις τῆς θέρης καὶ τῆτο εἶναι τὸ προῤῥηθὲν Ἐλεμί, εἶδος θυμιάματος, ῥέον ὑγρὸν, ἰξῶδες, καὶ μετὰ ταῦτα γινόμενον ξηρὸν, καὶ εὐθραυστον, ὡς τὴν ἀσβέστην. Τί δὲ τὸ κυρίως Ἐλεμί, ἰδὲ τὸ ἴδιον.

Ὁ κορμὸς τῆς δένδρου τήτου γίνεται μονόξυλον σκάφος χαρπ

χωρητικὸν 30 καὶ 40 ἀνθρώπων· τὰ φύλλα του εἶναι μακρὰ $1\frac{1}{2}$, καὶ στενὰ 3 δάκτυλα, ἀκιδωτὰ, καὶ λαμπρὰ πράσινα· ὠνομάσθη λευκὸν διὰ τὸ χρῶμά του εἰς τὴν σταλαγὴν, καὶ χρησιμεύει εἰς τοὺς ἐντοπίους ἀντὶ ἐλαίου εἰς τοὺς λύχνους, ἀποτελοῦν καὶ φλόγα, καὶ εὐωδίαν.

ΚΟΝΙΑ. Ἡ θολοστάκτη, χρήσιμος εἰς τὸ πλύσιμον, καὶ λευκασματα. Κονία δὲ καὶ ἡ ἀσβέστη.

ΚΟΝΙΣ ΠΤΡΙΤΙΣ. Τὸ Βαρῆτι. Ἴδὲ ΠΤΡΙΤΙΣ.

ΚΟΝΙΣ λέγεται κάθε ξηρὸν πρᾶγμα λεπτοκοπανισμένον, ἢ καὶ ἀλυσμένον· ὅθεν Κοριορτὸς ἢ παρὰ τῆ ἀνέμου αἰρομένη κόνις τῆς γῆς.

ΚΟΠΑΛΟΝ. Δένδρον τῆς Ἀμερικῆς, μέγιστον, μὲ φύλλα παρόμοια μὲ τῆς καστανιας, καρπὸν μακρὺν, ὡς σικύον (ἀγκῦρι) στακτηρὸν, καὶ γεμάτον ἀπὸ ἀλευρι νόστιμον εἰς τὴν γεῦσιν, καὶ θρεπτικόν.

Σχίζοντες τὴν φλοιάντου οἱ ἐντόπιοι συναΐζουν τὸ χυτόμενον ὑγρὸν τε τὴν ἀνοιξιν, ὡς ἀπὸ τὰ ἐδικάμας κλήματα, τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ξηραίνεται, καὶ εἶναι τὸ ὀνομαζόμενον Κόμμι Κοπάλον· εἶδος εὐώδους θυμιάματος σπανίως φερομένου εἰς τὴν Εὐρώπην.

Γνώρίσματα τῆς καλῆς του ποιότητος εἶναι τὸ χρυσοκίτρινον χρῶμα διαφανές, μεγάλα κομμάτια, καὶ τὸ γὰ λυῆ εὐκολα εἰς τὸ στόμα, καὶ εἰς τὴν φωτίαν μὲ εὐωδίαν λιβανωτῆ, ἢτοι τῆ κυρίως θυμιάματος.

Διὰ τὴν σπανιότητα τούτου φέρεται εἰς τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας ἄλλο Κόμμι ὀμωνυμούμενον, τὸ ὁποῖον ἀποστάζον ἀπὸ δένδρα βλαστάνοντα εἰς ἀπότομα, καὶ ἄβατα βουνα, συναΐζεται εἰς τὲς ρύακας, καταφερόμενον μὲ τὴν ὀρμὴν τῶν χειμάρρων εἰς τὰς ραγδαίας βροχάς, καὶ ἐγκρίνεται τὸ λευκότερον, ἀπὸ τὸ κοκκινωπὸν μαῦρον, καὶ γαιῶδες· χρησιμεύει εἰς τὴν Ἰατρικὴν.

ΚΟΠΑΪΟΥ ΒΑΛΣΑΜΟΝ. Εἶδος ἐλαίου ἀποστάζοντος ἀπὸ τὸ λεγόμενον Κοπάον, δένδρον βλαστάνον εἰς μερικὰ μέρη τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τὴν διακεκαυμένην ζώ-

νην, μεσαίου μεγέθους, με φύλλα λεμονιάς· εἰς τὴν ἰσημερίαν κεντώμενον βαθέως αὐτὸ τὸ δένδρον χύνει τὸ ἔλαιόν τε εἰς ἀγγεῖον ἐπὶ τέττε προσαρμοζόμενον.

Καλῶ βαλσαμου γνωρίσματα εἶναι, ἡ πηκτότης, τὸ ἠλέκτρινον χρῶμα, καὶ ἡ ἀρωματικὴ ὀσμὴ, καὶ τὸ νὰ μὴ διαλύηται εἰς τὸ κρύον καθαρὸν νερὸν ῥανίς βαλλομένη μετὰ τὴν ἀκίδα τῆς καρφοβελόνης.

Θαυμάζεται τὸ βάλαμον τέτο διατὴν ἰατροίαν τῶν νέων πληγῶν, ἐπαλειφόμενον θερμὸν μέχρις ἀποδοχῆς, καὶ διὰ τὸ βάσταγμα τῶν ἐσωτερικῶν αἱμορραγιῶν 12 ἢ 15 ῥανίδες ἀνακατωμένα μετὰ κρόκον ὡου, καὶ καταπινόμεναι ἀπὸ τὸν πάσχοντα· φέρεται εἰς φιάλας, καὶ πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακοπωλεῖα.

ΚΟΡΑΛΛΙΟΝ. Τὸ Τουρκιστὶ Μερτζάνι, δένδρον βλαστάτον ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τοὺς ὑποβρυχίους βράχους, καὶ ἀπολιθούμενον ἀπὸ τὰ θαλάσσια νερά· καὶ ἐπειδὴ, κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Κόμητος Μαρσιλίας, ἔχει ἄνθη, ἀναγκαίως πρέπει νὰ ἔχη καὶ σπῆρον, τὸν ὁποῖον ἢ διὰ τὴν λεπτότητάτου, ἢ διότι ἅμα γεννώμενος μεταβιβάζεται ἀπὸ τὰ νερά, δὲν ἐδυνήθη νὰ ῥῶδῃ αὐτὸς ὁ ἀκριβὴς ἐξεταστὴς τῶν ὑποθαλασσίων φυτῶν.

Βλαστάνουν τὰ Κοράλλια εἰς σπήλαια πετρώδη τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης, καὶ κατὰ τὸν ἐναντίον τρόπον τῶν λοιπῶν φυτῶν, ἢτοι μετὰ τὴν ρίζαν ἄνω, καὶ τὸν κορμὸν, καὶ κλόρους κάτω· ἀντὶ ρίζης ἔχει ἀπὸ τὸ ἰδιόν του σῶμα πλάκα λεπτὴν κολλημένην εἰς τὸν κοῖλον βράχον, καὶ λαμβάνει τὸν χυμὸν τῆς τροφῆς του ἀπὸ τὸν ἀδενώδη ὑμένα τῆς φλοιᾶς του, καθὼς τὰ λοιπὰ ἀπὸ τὴν ρίζαν των.

Ἐπειδὴ λοιπὸν αὐξάνουν τὰ Κοράλλια τρεφόμενα μετὰ τὴν εἰσπομπὴν, καὶ ἐκπομπὴν τῶν χυμῶν διὰ τῆς εἰρημένης ἐπιδερμίδος, καὶ διὰ τὴν πετροφυῆ σωματώσιν των, οἱ χυμοὶ ἔτσι εἶναι τοπικοὶ, καὶ χωρὶς κυκλοφορίαν χρειάζεται πολλά ἔτη διὰ τὰ μεγαλῶσεν πολὺ, τὰ ὁποῖα δὲν τοῖς τὰ χαρίζον οἱ ἀλιεῦοιτες αὐτὰ, ὄν-
τες

τες ἐλεύθεροι νὰ διατρέχουν ζητεῖτάς τα πανταχοῦ ἀπὸ τὸν Ἀπρίλλιον, ἕως τὰ τέλη τοῦ Ἰουλίου.

Πολλὰ μέρη τῆς Ἀρχιπελάγους, ἡ Θάλασσα τῆς Σικελίας, Νεαπόλεως, τῶν Αἰγιαλῶν τῆς Βαρβαρίας, τῆς Μαγιώρκας, Κόρσικας, Καταλονίας, Προβεντίας, ὁ Περσικὸς κόλπος, καὶ ὁ Ἀραβικὸς, ἔχουν πολὺ πλῆθος, καὶ ἀλιεῖονται μὲ εἶδος ἀγκίστρας ξυλίνης σταυρωτὰ κερφωμένου, τυλιγμένου μὲ πολὺ στυππεῖον ἀμιλῶς βαλμένον, δεμένου εἰς σχοινίον, καὶ βαρυνόμενου μὲ ἀνάλογον μολύβι, διὰ νὰ βυθίζεται ὅπως στοχάζονται πρόσφορον οἱ ἀλιεῖς, καὶ ἐμπεριτυλισσόμενον μὲ τὸ Κοράλλιον τὸ τραβῆν ἔξω, ἥτοι εἰς τὸ πλοιάριόν των.

Τὸ Κοράλλιον κατὰ τὸ χρῶμά του διαίρεται εἰς λευκόν, ἐρυθρὸν, καὶ μαῦρον. Τὸ λευκὸν εἶναι σπανιώτατον, καὶ ἀκριβώτερον, τὸ ἐρυθρὸν, ἥτοι κόκκινον χρησιμεύει εἰς τὴν Ἰατρικὴν, καὶ πολλὰ ἔργα, ὡς λαιμοδότης, κομβολόγια, καὶ παρόμοια, ὁμοίως δὲ καὶ τὸ μαῦρον, τὸ ὁποῖον Γιούσουρι Τουρκιστί λέγεται.

Τὸ καλὸν Κοράλλι πρέπει νὰ ᾔται χοιρῶν, στιλπνὸν, καὶ εἰς καλὸν χρῶμα· εἰς τὴν Τουρκίαν τὸ δουλευμένον πωλεῖται ἰσοβαρῶς μὲ τὸν καθαρὸν ἄργυρον, ἥτοι δραχμὴ, ἀντὶ δραχμῆς.

ΚΟΡΑΛΛΟ΄ΕΤΛΟΝ, διὰ τὸ ἐρυθρὸν χρῶμά του, ὀνομάζεται τὸ Σανδάλι τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν. Ἴδὲ **ΣΑ΄ΝΔΑΛΟΝ**.

ΚΟΡΑΛΛΙΝΑ, ὀνομάζεται τὸ γνωριζόμενον κοινῶς μυρμηκοβότανον, ἀριστον ἀνθελμυνθικὸν φῦκος τῶν παραλίων τῆς Σύρας, καὶ ἄλλων Νήσων τοῦ Ἀρχιπελάγους· διότι εὐρίσκεται κολλημένον καὶ εἰς τὸ Κοράλλιον, καθὼς καὶ εἰς τοὺς βράχους.

Κοραλλίνα καλὴ εἶναι ἡ πρασινωπὴ, καὶ εἰς μεγάλα φύλλα, χωρὶς μικρὰ, ὅσον εἶναι δυνατόν, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ εὐρισκομένη κυρίως εἰς τὰ Κοράλλια, καὶ δραστηκωτέρα εἰς τὴν ἰαματικὴν χρῆσίν της.

Ἡ στακτιρὰ, καὶ κοκκίνη εἶναι πολὺ κατωτέρα.

ΚΟΡΑ΄ΛΛΙΟΝ τῆς ΚΗ΄ΠΟΥ, Corail de Jardin, ὀνομά-

ζε.

ζεται παρά τῶν Γάλλων τὸ πιπέρι τῆς Γινέας, τὸ καὶ Πιμέντον παρ' ἄλλων. Ἴδὲ ΠΙΠΕΡΙ ΚΟΚΚΙΝΟΝ.

ΚΟΡΔΑ, Ἰταλικώτερον ἢ χορδή, ὅθεν ἑπτάχορδος λύρα, ἰδὲ **ΧΟΡΔΗ**. Ὁμοίως καὶ τὸ Σχοινίον. Ἴδὲ **ΣΧΟΙΝΙΟΝ**.

ΚΟΡΙΆΝΔΡΟΝ. Χόρτον καὶ καρπὸς αὐτῆ συνωνυμμένα. Τῆ Κοριάνδρου ὁ καυλὸς εἶναι λεπτὸς, πολὺκλονος, καὶ αὐξάνει ἕως 2 ποδῶν ὕψος· τὰ κάτω φύλλα του εἶναι πλατύτερα, ἀλλὰ τὰ ἀνωτέρω στενώτερα· τὸ ἄνθος τῆ ὑπόλευκον, καὶ ὁ καρπὸς του στρογγύλος, ρυτιδωμένος, καὶ ὅσον κόκκος πιπερίου, εὐσμος, καὶ νόστιμος.

Καλὸν Κοριάνδρον εἶναι τὸ νέον, ξανθὸν, γεμάτον, χονδρὸν, καθαρὸν, καὶ ξηρότατον. Γίνεται ζαχαρωτὸν, καὶ χρησιμεύει εἰς τὴν Φαρμακοποιίαν, καὶ εἰς τὴν σύνθεσιν τῆ Ζύθου κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν βρασμόν.

ΚΟΡΙΟΝ, καὶ **ΚΟΡΙΣ**. Χόρτον γινόμενον ὑψηλὸν ἕνα πῆχυν μὲ καυλὸν ἡμιστρόγγυλον ξυλώδη, κλονώδη, καὶ κοκκινωπὸν, φύλλα ὀμαλά, καὶ νευρώδη προσκεκολλημένα χωρὶς ἕραν εἰς τὸν καυλὸν, καθὼς τῆ κενταυρικῆ, καὶ τοῦ ἀμαράντου· καὶ ἐπειδὴ ἐνατενίζοντες εἰς αὐτὰ ὅταν ᾖναι Ἡλιος θεωροῦμεν φακοὺς διαφανεῖς, ὡς ἂν εἴησαν τρύπαι, ὠνομάσθη παρά τῶν Λατίνων Χόρτον τρυπημένον, *Herba perforata*, καὶ παρά τῶν Γάλλων *Millepertuis*, ταῦτόν εἶπεῖν χιλιότρυπον.

Τὸ χόρτον τῆτο, καὶ τὸ ἐξ αὐτῆ ἔλαιον, τὸ ὁποῖον φημίζεται, ὡς ἀληθές βάλαμον, χρησιμεύουν εἰς τὴν Ἰατρικὴν.

ΚΟΡΝΑΛΙΝΑ, Ἰταλιστὶ, ὁ **ΣΑΡΔΟΝΤΣ**, καὶ ἰδὲ τῆτον.

ΚΟΣΚΙΝΟΝ. Ἐργαλεῖον γνωστὸν εἰς ὅλους, συνιστάμενον εἰς πλατὺν στέφανον ξύλινον, ἔχοντα κάτωθεν βύρσαν τρυπημένην, καὶ τῆτο ὀνομάζεται κυρίως Κόσκιον, χρησιμεῖον εἰς τὸ καθάρισμα τῶν γεννημάτων· ὅταν δὲ ὑπερδυθῆ μετρίωτον, ἢ μεταξωτὸν ἀραιὸν ὕφασμα ἀντὶ τῆς βύρσης, ὀνομάζεται Σίτα παρά τῆς κοινῆς γλώσ-

γλώσσης, ἴσως διότι χρησιμεύει διὰ τὸ σίτισμα, ἥτοι κοσκίνισμα τοῦ λεπτοῦ σιτίου ἀλεύρου, καθὼς καὶ ὄλων τῶν πραγμάτων ὅσα ἀλύθονται, ἢ κοπανίζονται εἰς λεπτὴν κόβιν· διὰ τῆτο καὶ εἶναι πολυχρηστότατον τὸ τοιοῦτο κόσκινον εἰς ὅλην τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν, καὶ τὰ Φαρμακοποιεῖα, καὶ ἄλλας πολλὰς τέχνας. Κατασκευάζονται κόσκινα πανταχῶς, καθὼς καὶ τὰ ὑφαντὰ τριχωτὰ παρὰ διάφορου ἀραιότητος κατὰ τὴν διάφορον χρῆσιν τῶν.

ΚΟΣΜΗΤΙΚΗ. Τέχνη τῆ καλλωπισμῆ τῶν ἀνθρώπων, τὴν ὁποίαν καὶ Ὀραιοπαιδεῖαν πολλοὶ τῶν Ἀρχαίων ὀνομάζουσι.

Τὰ δὲ Κοσμητικά, Φῦκος, καὶ Βαφαί, τὰ λεγόμενα φυκασίδια, ἢ φκασίδια κατὰ συγκοπὴν, χρωμάτων λευκῶν, κοκκίνων, καὶ μελανῶν, μὲ τὰ ὁποῖα χρωματίζονται αἱ περισσότεραι γυναῖκες, καὶ ὀλίγοι ἄνδρες θηλυδρίαί, διὰ νὰ διορθώσουν τὰς ἐλλείψεις τῆς φύσεως, ἢ τὰς διαφορὰς τῆς ἡλικίας, καὶ τῶν ἀσθενειῶν.

Αἱ γυναῖκες μάλιστα ἔχουσαι κυριώτερον σκοπὸν νὰ ἀρέσουν ἄλλον, μεταχειρίζονται ἀρέκαθεν ὅλας τὰς τρόπους νὰ ἐπιτύχων αὐτὸν τὸν σκοπὸν τῶν.

Αἱ Ἀρχόντισσαι τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τῆς Ῥώμης μαθεῖσαι ἀπὸ τῶν Ἀσιατικῶν τὴν χρῆσιν τῆ στίμμεως (ἀντιμονάχης) τὸ ὠνόμασαν Πλατόφθαλμον· τὸ μετεχειρίσθησαν διὰ νὰ μεγαλύνων τὰ ὀμμάτια τῶν, ἐπειδὴ τὰ μεγάλα ὀμμάτια, καὶ ἀμυγδαλωτὰ, καὶ μαῦρα ἦσαν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν. Ὁ μεγαλύτερος ἔπαινος τῆς γυναικὸς ἦτον τὸ, Βοῶπις, καὶ μέτρον τῆ σχήματος τοῦ ὠραίου ὀφθαλμοῦ, ἢ ἔνωσις τῶν ἄκρων τοῦ μικροῦ δακτύλου τῆς χειρὸς μὲ τὸν λιχανὸν κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην.

Φῦκος μεταλλικὸν ἦτον τὸ μεταχειριζόμενον διὰ τὴν λευκότητα, καὶ ἐγένετο ἀπὸ τὸ ψιμμύθιον, τὸ ὁποῖον καὶ τώρα δὲν παρημελήθη· τὸ δὲ κοκκινον φῦκος ἐγένετο ἀπὸ τὴν ρίζαν τοῦ ριζίου, ἢ βέγλωσσον, διὰ τὰς παρεΐας, καὶ τὸ πορφύριον, ἥτοι τὸν ἀφρόν τῆς κογχύ-

λης· ἀλλὰ ταῦτα εἶναι παλαιὰ, καὶ εἰς ἡμᾶς ὀλίγον εὐχρηστα.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ γυναῖκες, καθὼς καὶ οἱ ἄνδρες, εἶναι οἱ αὐτοὶ πάντοτε, καὶ σπανίως παραιτοῦνται ἀπὸ τὰς παλαιὰς συνηθείας, ὅλαι ἕως τῆς σήμερον ἀκολουθεῖν τὴν κοσμητικὴν καθ' ὅσον δύναται, καὶ κατὰ τὸν νομιζόμενον ἀρεστὸν τρόπον εἰς ὅλα τὰ Ἔθνη διὰ τὴν ἀπροσδιόριστον, καὶ ἀκανόνιστον ὠραιότητα.

Αἱ Σῦραι, Ἀραβες, καὶ Βαβυλώνιοι βάφουσι τὰ μμάτια τῶν μετὰ τὸ στίμι, ἢ τοὶ τὰ βλέφαρα, διὰ τὰ φαίνονται μαῦρα, καὶ μεγάλα. Αἱ Λίβυαι νομίζουσιν ὅτι λείπουν ἀπὸ τὸ χρέος τῶν ἂν δὲν βάψουν τὰ μαλλία τῶν, καὶ τὰ βλέφαρα μετὰ τὴν μεταλλικὴν ὕλην τῆς μόλυβδος ὀνομαζομένην Ἀλκοχόλ παρ' αὐτῶν.

Αἱ Ῥῶσαι πρὸ τῆς Μεγάλης Πέτρας ἐβάφοντο μετὰ κόκκινα, καὶ ἄλλα φύκη. Αἱ γυναῖκες τῆς Γροενλάνδας βάφουσιν τὸ πρόσωπον μετὰ λευκόν, καὶ κίτρινον. Αἱ τῆς Κολχίδος, ζωγραφίζουσιν σχεδὸν, καὶ ὄφρυδια, καὶ βλέφαρα, καὶ παρειάς, καὶ τὰ χεῖλη. Αἱ Ἰαπώνισσαι τῆς Γέδου βάφουσιν μετὰ κυανῆν χρῶμα τὰ ὄφρυδια, καὶ χεῖλη. Αἱ Νικοβάραι εἰς τὸ Σόμβρεον ἐμπλαστρώνουσιν τὸ πρόσωπον μετὰ πράσινον, καὶ κίτρινον.

Ἡ χαραγματικὴ εἶναι τέχνη κοινὴ εἰς ὅλα τὰ Ἀσιατικὰ Ἔθνη, ὥστε ὁ Μωϋσῆς ἐστοχάσθη ἀναγκαῖον νὰ ἐμποδίσῃ εἰς τὸ Δευτερονόμιον τὸν Ἑβραϊκὸν λαόν, διὰ νὰ μὴ χαράσσουσιν εἰς τὸ σῶμά των καμμίαν μορφήν ἄνδρος, ζώου, ἢ ἄλλου τινός· μ' ὅλον τῆτο οἱ Ἀφρικανοὶ, οἱ Ἀραβες, οἱ Ἀρμένιοι, καὶ οἱ ἴδιοι Ἀμερικανοὶ κατατρύχουσιν τὸ ἄθλιον σῶμά των, καὶ τὸ βάφουσιν ἀνεξάλειπτος τάχα διὰ νὰ γένουσιν ὠραιότεροι.

Ἄλλ' ἅς γυρίσωμεν τὰ ὀμμάτια μας εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ νὰ ἴδωμεν ὅτι τὸ λευκόν, καὶ κόκκινον φύκος βασιλεύει εἰς τὰς γυναῖκας, καὶ ἀποτελεῖ παντοτεινὴν λευκοδοσίαν μεταξὺ αὐτῶν.

Ἐπεθύμουν νὰ εἶχα τὸ κονδύλι τῆς Καλλιμάχου διὰ νὰ ζωγραφίσω μετὰ τὰ ἐμφαιτικὰ χρώματα τῆς ἁγίας

ροίας του τούς στολισμούς, καὶ κοσμητικὰ τῶν δύο Θεῶν, Ἀφροδίτης, καὶ Ἀθηνᾶς· ἡ πρώτη συμβουλευθεῖσα μὲ τὸν κατ'ἄριστον πολλάκις, καὶ ἀνακυεύσασα τὸ πλῆθος τῶν θεῶν μὲ τὰ διάφορα φύκη, ἐστολίσθη· ἡ δὲ φρονίμη Ἀθηνᾶ περιπατήσασα ὀλίγον μὲ τὸ Λακεδαιμονικὸν βῆμά της, ἔβαψε τὴν παρειάν της μὲ τὸ ὠραιότερον τῆς εὐρωστίας χρῶμα· μ' ὅλα ταῦτα ἡ Ἀφροδίτη ἔλαβε τὸ μῆλον, καὶ διὰ τί; διότι εἶχε κριτὴν τὸν Πάριν. Ἀλλὰ πόσοι Πάρεις εὐρίσκονται εἰς τὰς ἡμέρας μας στολιζόμενοι μὲ τὰ ἄσεμνα ὀνόματα Galante, ζεμπάρδες, καὶ κυρίως θελυδρίαι;

Ἡ πρόθεσίς μου εἶναι νὰ καταγράψω λεξικὸν τῆς Ἐμπορικῆς ὕλης, δέν το ἐλησμόνησα· ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν πολυειδῆ πραγματείαν σᾶς εἰδοποιῶ, ὅτι δέν εὐρήκα κοσμητικὸν δραστήριον διὰ νὰ διορθώσῃ τὰς ρυτίδας τῶν γρατειῶν, ἢ τὴν φυσικὴν δυσμορφίαν, μὲ ὅλην τὴν ἀκράστον μου ἐπιμέλειαν νὰ καταγράψω τὰς ἀρετὰς ὅλων σχεδὸν τῶν ὑπὲρ γῆν, ὑπὸ γῆν, καὶ θάλασσαν φυτικῶν, ζωτικῶν, καὶ ὀρυκτῶν ὄντων τῆς ὑδρογείας μας Σφαίρας. Ὁ Λα Φονταίνης συμβουλεύει εἰλικρινέστατα τὰς γυναῖκας μὲ τὰς ἑξῆς στίχους·

Ὅλα τὰ φύκη, Γυναῖκες, καὶ στολίδια

Ὁ κλέπτης χρόνος τὰ ἔχει παραμύθια·

Μπορεῖς νὰ διορθώσῃς στέγης κεραμίδια,

Ἀλλ' ὄχι τὰς ρυτίδας προσώπων μὲ φιασίδια.

Ἀλλ' εἰς τὸ ἀνάθεμα ἂν μόνον δέν ἔκαμνον καλὸν τὰ κοσμητικὰ, πλὴν τὸ νὰ βλάπτουν περισσότερο, πόσον ἀνυπόφερτον ἔπρεπε νὰ ἦναι; Καλὸν τὸ δέρμα, τὸ κάμνουν λεπιωτὸν (σαγρί), ἀλλοιώνεν καὶ ἀφανίζουν τὴν ζωρότητα τοῦ φυσικοῦ χρώματος· διότι ὅλα τὰ λευκὰ φύκη, τὸ ψιμμύθιον, τὸ ἔλαιον τοῦ τάλκου, τὸ λευκὸν τῆς μολύβδου, τὸ λευκὸν τῆς Ἰσπανίας, ὅλαι αἱ κατασκευαὶ τοῦ ὑψωμένου ὑδραργύρου (σουβλιμάτου) ὅλα εἶναι φαρμάκια, καὶ ἀπὸ τὸ φαρμάκι τί καλὸν ἢ μπορεῖ νὰ ἐλπίσῃ, ὅς τις ἀλείφεται διὰ προσωρινὴν λευκότητα;

Τὸ δὲ κόκκινον εἶναι τὸ τρομερὸν κιννάβαρι, τὸ ὁποῖον

κιτρινίζει ὅλα τὰ περὶ αὐτὸ, ἡ κυστική κογχύλη δια-
σχίζουσα τὸ δέρμα ἀφ' ἑ βληθῆ δια νά το καλλωπίσῃ,
καὶ τὰλλα ὁμοίως.

Ὁ λόγιος Ἀσκάνιος ἔλεγεν εὐλόγως περὶ τὰτα " αἱ
" ἀπλαῖ, καὶ φυσικαὶ χάριτες, ἡ ἐρυθρότης τῆς αἰδοῦς,
" καὶ συστολῆς, καὶ ὁ καλὸς τρόπος τῆς διαγωγῆς, εἰ-
" ναι τὰ καλήτερα φέληγτρα τῆς νεότητος· τῶν δὲ γη-
" ρατείων δὲν εἶναι ἄλλο φῦκος, ἐκτὸς τῆς ἀγχινοίας,
" καὶ τῆς προκοπῆς ".

Μ' ὅλα ταῦτα ἐπειδὴ καὶ ἀπανταχοῦ μεταχειρίζονται
κοσμητικὰ αἱ γυναῖκες, καὶ εὐρίσκονται ἄνδρες νά τα
πωλῶσιν, ἄς διαγράψωμεν τὴν σύνθεσίν των ὡς ὕλην
πραγματείας ἀνακινούσης λιψοδοσίαν.

Κόκκινον. Συντίθεται ἀπὸ κοκκίνην λάκκαν (λῶ-
κι) γλυκασμένην μὲ τιτανωμένον τάλκον, καὶ τριμμέ-
νην εἰς μάρμαρον ἕως νά γένη ἀφαιστος κόνις.

Τὸ δὲ Λευκὸν συντίθεται ἀπὸ,

2 λίτρας ρυζάλειρον.

$\frac{1}{2}$ ψιμύδιον.

2 ἐγκίας κόκκαλον σηπίας.

2 θυμίαμα δάκρυ.

2 μαστίχην.

2 κόμμι Ἀραβικόν.

Ὅλα αὐτὰ γινόμενα κόνις λεπτή, καὶ βρεγμένα μὲ νε-
ρὸν κρίνου, ἡ ροδόσταγμα, βάλλονται εἰς φιάλην, καὶ
μεταχειρίζονται ἀνακατανόμενα εἰς τὸ πλύσιμον τοῦ
προσώπου· καὶ μετὰ ταῦτα βάλλεται ὅπου πρέπει τὸ
κόκκινον, καὶ τρίβεται τὸ ὅλον μὲ κόκκινον ῥῆχον.

ΚΟΣΤΟΣ. Χόρτον κοινῶς ἐγνωσμένον ὑπὸ τὸ ὄνομα
καρυόφυλλον, ἡ κυρίως τὸ εὐῶδες, καὶ θερμὸν Χαιρέ-
φυλλον.

ΚΟΣΤΟΣ ἈΡΑΒΙΚΟ΄Σ. Ῥίζα δένδρου τῆς Ἀραβίας
παρομοίου μὲ τὸ ἐδικόν μας Σάμφυχον, ἢτοι Κουφοξυ-
λίαν, χρησιμεύουσα εἰς τὴν σύνθεσιν τῆς Θηριακῆς. Ἡ
καλὴ ρίζα τῆς Κόστου εἶναι βαρεῖα, στακτομελανὴ ἕξω-
θεν, καὶ στακτοκοκκίνη ἔσωθεν, δυσκολόθραυστος, μὲ
δύ-

δυνατὴν μυρωδίαν, καὶ γεῦσιν ἀρωματικὴν ὑπόπικρον· λέγεται καὶ Ἀληθὴς Κόστος (Costus verus) παρὰ τῶν Φαρμακοπῶλων.

ΚΟΣΤΟΣ ἸΝΔΙΚΟΣ, τὸ λευκὸν Κιννάμωμον, ἰδὲ **ΚΙΝΝΑΨΩΜΟΝ**· προσνομάζεται δὲ καὶ Μαγελανικὴ φλοιά, διότι εὐρίσκεται πολλὴ εἰς τὴν Μαγελανικὴν γῆν.

ΚΟΥΝΑΨΙ. Εἶδος Γαλῆς ἀγρίας, μαῦρον, καὶ μὲ ὀλίγον λευκὸν εἰς τὸν λαιμόν· τὸ δέρμα του ἔχει ὀλίγον τραγὺ τὸ μαλλί, καὶ τραχυτέραν τὴν δασεῖαν ἐράντη· μ' ὅλον τῆτο γίνονται διφθέραι ἀπὸ αὐτό. Ἡ κουναδορράχη (κουναδόγυνα), τὸ κυναδολαῖμι, ἀπὸ τὸ ρηθὲν λευκὸν μὲ ὀλίγα κασταναὰ ἄκρα, κουναδοπόδαρα, καὶ κυναδοῦρά· εἶδος τούτου εἶναι καὶ ὁ καστανόχρους Ζαρδαβᾶς, ἀμφότερα δὲ ἀγριογαλαῖ, κατὰ τὸν Διοσκορίδην.

ΚΟΥΨΙ. Λέξις Τουρκοπερσικὴ σημαίνουσα τροχίσκους ἀρωματικὰς, ζυμωμένους μὲ ξυλαλόν, ἤλεκτρον στακτηρὸν, καὶ τὰ ὅμοια, ὑποκιτρίνους κατὰ τὸ χρῶμα, καὶ ἀρωματικωτάτους κατὰ τὴν ποιότητα.

Κατασκευάζονται εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτιον τῆς Βυζαντίου, ὁμοίως καὶ τὰ λεγόμενα τετσεφια, τὰ ὅποια διαφέρουν μόνον, διότι εἶναι ἔκτυπα διαφόρων προπλασμάτων, ὡς αἰετοῦς, καὶ ἄλλα, καὶ εἰς τὸ βαθυτέρον χρῶμά των. Ἀμφότερα δοκιμάζονται εἰς τὴν φωτίαν διὰ νὰ μὴ ἦναι ψευδῆ, καὶ κατασκευασμένα ἀπὸ Ἑβραίους· πωλῶνται μὲ τὴν δραχμὴν, καὶ μετακομίζονται εἰς τὴν Δακίαν, καὶ ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης.

ΚΟΥΨΙ. Ὑφασμα ἐτερόμαλλον, τῆ ὁποῖα τὸ στιμόντι εἶναι μετάξι, καὶ κάμνει τὴν ὄψιν, τὸ δὲ ὑφάδι, χονδρὸν νῆμα λιγόν.

Εἰς τὴν Προῦσαν ὑφαίνονται Κουψία ἀραδωτά, καὶ ψαλιδωτά, καὶ ὀμαλά, τὰ ὅποια εἶναι κατώτερα, καὶ βάφονται εἰς διάφορα χρώματα· τὰ Ἰνδικὰ ὅμως ὑπερβαίνουν πολὺ ταῦτα εἰς τὴν τελειότητα καὶ τῆς λεπτότητος, καὶ τῆς στερεότητος τῶν χρωμάτων, καὶ πωλῶνται εἰς ὑψηλὰς τιμὰς.

Τὸ κομμάτι ὅλων αὐτῶν εἶναι περὶ τοὺς 10 πήχεις ὀλί-

ὀλίγον ἔλλειπέστερον, καὶ χρησιμεύει δι' ἓνα χειριδοτὸν χιτῶνα, Τουρκιστὶ Ἐντερὶ.

ΚΟΨΙΝΟΣ Λατινικώτερον, ἢ Σπυρὶς τῶν Ἑλλήνων, ἀγγεῖον πλεκτὸν, χρήσιμον διὰ τὸ μετακόμισμα πραγματοῦν καὶ πραγμάτων. Ἴδὲ ΚΑΛΑΪΟΙ.

ΚΟΧΛΙΑΪΡΙ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον παράγεται τὸ τῆς κοινῆς γλώσσης χουλιάρι, εἴαν τῆτο δὲν ἐνομασθῆ Χυλιάρι, ἐπειδὴ αἶρει τὸν χυλὸν, ἥτοι τὸν ζωμὸν τῶν φαγίων, ἐργασίον γνωστότατον, καὶ ἀναγκαῖον διὰ νὰ φάγωμεν τὰ ὑγρά, καὶ λεπτὰ φαγία, κατασκευαζόμενον ἀπὸ μέταλλα, καὶ ἀπὸ ξύλα, ὄστρακοδέρματα, καὶ κέρατα.

Διὰ φαγητὸν γίνονται στρογγύλα, καὶ μακρουλά ἀπὸ ἄργυρον, κασσίτερον, μόλιβον, ὀρείχαλκον, πυξὸν, χελώνην θαλασσίαν, κόγχην, καὶ ἄλλα ξύλα. Τὰ κασσιτερινὰ, καὶ μολυβδᾶ φέρονται ἀπὸ τὴν Γερμανίαν εἰς δωδεκάδας, καὶ πωλῶνται, ὁμοίως καὶ αἱ τῆς αὐτῆς ὕλης κοχλιάραι διὰ κένωμα· τὰ λοιπὰ κατασκευάζονται εἰς τὸν τόπον· καὶ ἡ Κωνσταντινέπολις κάμνει ἐμπόριον εἰς πύξινα, καὶ λοιπὰ κατασκευαζόμενα πλῆθος πολὺ, καὶ πωλέμενα εἰς δεκάρια ἀπὸ τὴν συντεχνίαν τῶν κτενοποιῶν (ταρακιτζήδων) καὶ κοχλιαρουργῶν (κασικτζήδων).

Κοχλιάραι σιδηραῖ ἀτρύπητοι, καὶ τρυπηταὶ κατασκευάζονται πανταχοῦ πρὸς χρῆσιν τῶν μαγείρων, καὶ πολλῶν ἄλλων, ὡς ζαχαρεψῶν, μυρεψῶν, μεταλλοχυτῶν, κηροχυτῶν, ἀλειμματοχυτῶν, καὶ παρομοίων.

ΚΟΧΛΙΑΡΙΪΑ, φυτὸν βλαστάνον εἰς τὴν Γροενλάνδαν, ἀντισκορβουτικὸν θαυμασίον κατὰ τὸν Δανικὸν Ἑρμῆν.

ΚΟΧΛΙΑΣ, ὁ κοινῶς διὰ τὸν παντοτεινόν του σίαλον Σιάλαγκος ὀνομασθεῖς. Ἀπὸ τὸ ἐλικοειδὲς τύλιγμα τῆ ὀστέου τούτου ἐπωνομάσθη Κοχλιάς καὶ ὁ σπειροειδὴς κύλινδρος, διὰ τοῦ ὁποίου σφιγγεται τὸ πιεστήριον, ἥτοι ὁ μάγκανος, χρήσιμον διὰ τὸ σύσφιγμα διαφόρων πραγματοῦν, καὶ διὰ τὴν σύνθλιψιν τῶν ἐλαιωδῶν διὰ νὰ ἀποστᾶξῃ τὸ ἔλαιον. Ἀπὸ δὲ τὸ ἀνοίγμα
τοῦ

τοῦ στόματος τοῦ ὀστρακοδέρματος τούτου, μετωνόμασαν οἱ Λατῖνοι τὸν Δοΐδουκα, ἢτοι τὸ κοχλιάριον, καὶ τὸ ἀνέλαβεν ἡ κοινὴ γλῶσσα, ὡς ἀνωτέρω παρατηρήσαμεν ἴσως διότι οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι πρὸ τῆς νῆς μάθουν νὰ κατασκευάσουν Δοΐδουκας, μετεχειρίσθησαν αὐτὸ τὸ ὀστρακοδέρμα διὰ νὰ ροφήσῃν τὰ ζωμερὰ φαγίαι των. Εἶναι καὶ Θαλάσσιοι Κοχλῖαι, καὶ ὅλοι βρώσιμοι εἰς καιρὸν τῶν νηστεϊῶν· τὸ δὲ ὀστρακοδέρμα τῶν μεγάλων Θαλασσιῶν γίνεται εὐχρηστον διὰ χρυσοδέτους πυξίδας, καὶ κοτύλλας διὰ ποτᾶ.

ΚΡΑΪΜΒΗ. Λάχανον γνωστὸν, καὶ μὲ τὸ ὄνομα τῆς το κυριωθυμύμενον κοινῶς· τέτου τὸ πρασινώτερον εἶδος, τὸ ὁποῖον καὶ δὲν κλείει, ὀνομάζεται Λαψάνη, καὶ εἶναι κατώτερον· μεσαῖον δὲ, τὸ κλειόμενον λευκότερον, καὶ κατανοῦν εἰς μεγάλας σφαίρας· καὶ ἐγκριτότερον τὸ γινόμενον εἰς ἄνθη λευκὰ, Κωνοπίδι ἰδιωθυμύμενον· καὶ περὶ μὲν τῆς κυρίως Κράμβης, καὶ Κραμβολαχάνου ὀλίγα ἔχω νὰ εἶπω· διότι εἶναι γνωστοτάτη, καὶ πολυχρηστος εἰς φαγί, καὶ ἄλμιας, τὰς ὁποίας καὶ λαχανοαλμιας ὀνομάζομεν· ἀλλ' εἰς ἐμπόριον δὲν συμβάλλει. Περὶ τῆς Λαψάνης δὲ καὶ Κωνοπιδίου βλέπε τὰ ἴδια Ἄρθρα.

ΚΡΑΣΙ΄, τὸν οἶνον τῆς παλαιᾶς (ἀπὸ τῆς τῆν κάραν σείειν, ὡς θέλουσιν οἱ ἐτυμολόγοι) ὀνομάζει ἡ νέα μας κοινὴ γλῶσσα· ποτὸν κοινῶς γνωστὸν, νόστιμον καὶ μεθυστικόν, ἀποστάζον ἀπὸ τῆν σύνθλιψιν τῶν σταφυλῶν, τοῦ ὁποίου τὸ νέον, καὶ ἄβραστον ὀνομάζεται Γλεῦκος, καὶ Ἰταλιστὶ Μῆστος, ἀπὸ τῆς Λατινικῆς· ἀφ' ἧς δὲ βράσῃ τὸ γλεῦκος μετ' ὀλίγας ἡμέρας καθ' ἑαυτὸ γίνεται Κρασί, καὶ λαμβάνει διαφόρους ἐπωνυμίας, ἢ ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς, ὡς Κρασί βρασμένον, ἐπειδὴ πρὸ τοῦ ἀναβρασμάτος του χύνειν μερικὸν βρασμένον εἰς τῆν φωτίαν, ἢ ἀπὸ τῆν ποιότητά τε, ὡς γλυκὺ, στιφόν, ἀνθοσμίας, ἢ ἀπὸ τὸ χρῶμά του, ὡς λευκόν, κίρρον (τὸ ξανθόν) κόκκινον, μαῦρον, ἢ ἀπὸ τὸν τόπον, ὡς Κυπριώτικον, Μαλβατία τῆς Γαλλίας, τῆς Οὐγκα-

Ούγκαρίας, τῆς Ἰσπανίας, καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν αὐτῶν, ὡς τῆς Καμπανίας, τοῦ Τοκαΐ, κ. λ.

Οἱ ἄνθρωποι μὴ εὐχαριστούμενοί ποτε εἰς τὴν κατάστασίν των, ἐπιθυμῶν πολλάκις νὰ ἐκβῶν ἀπὸ αὐτὴν, ἢ καὶ νὰ τὴν λησμονήσουν πρὸς καιρὸν μὲ τὴν μέθην, καὶ διὰ τῆτο ἐπιθυμοῦν τὰ μεθυστικά ποτά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πρῶτον πολυχρηστότατον, καὶ περισσότερον εἶναι τὸ Κρασί, μεταφερόμενον πανταχῶ, καὶ ἀποτελεῖν μέγα ἐμπόριον· διὰ τοῦτο ἀναγκαζόμεθα νὰ λαλήσωμεν εἰς πλάτος περὶ τούτου.

Ὅσον διὰ τὰ ἀπλά, καὶ ἀκατασκευάστα Κρασία, αἱ Νῆσοι καὶ τὰ παράλια τῆ Ἀρχιπελάγους μας, ὑπερτερῶν τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Οἰκουμένης, ἂν δὲν βάλῃ εἰς σύγκρισιν τινὰς τὰ Ἰσπανικά, καὶ Πορτογαλλικά· εἰς τὰ κατασκευαστὰ ὅμως διὰ τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ τέχνην τῶν Εὐρωπαϊῶν ἐγκρίονται τὰ Γαλλικά, καὶ τὸ Οὐγκαρικὸν Τοκαΐ.

Ἀπὸ τὰ Νησία τῆ Ἀρχιπελάγους ἡ Κύπρος, ἡ Σαντορίνη, ἡ Σάμος, ἡ Τέρεδος, ἡ Σκόπελος, καὶ ἡ Κρήτη μὲ τὴν Μύλον, δίδουσι τὰ περισσότερα Κρασία εἰς τὸ ἐμπόριον· ὅλα ὅμως καθὼς προεῖπον εἶναι φυσικά, καὶ ἀπλά, ἂν ἐξαιρεθῇ ὁ Γύψος, τὸν ὁποῖον βάλῃ εἰς μερικά διὰ νὰ βαστάσῃν περισσότερον· τὰλλα Νησία κάμνουν καλὰ, ἀλλ' ὀλίγα Κρασία. Τῆς λεγομένης Κομμανδαρίας, ἀπὸ τῆ Κομμάνδω, προστάζω, Ἰταλικῶ, ἀρετὴ πρωτίστη εἶναι ἡ παλαιότης, καὶ τὸ ἀνέροτον, καὶ ἄδολον, τὰ ὁποῖα ἤμπορῶν νὰ νομισθῶν κίονα προτερήματα εἰς ὅλα τὰ εἶδη, ὥστε ἡ παλαιότερα Κομμανδαρία κρίνεται καὶ προτιμότερα.

Μοσχάτον, Κρασίον διαφόρων μερῶν τῆ Ἀρχιπελάγους, ὀνομάζεται τὸ γλυκὺ, καὶ εὐώδες, τὸ ὁποῖον οἱ Εὐρωπαῖοι Μαλβασίαν γνωρίζουν, καὶ ἡ Κρήτη ἐκβάλλει καλήτερον· αὐτὸ εἶναι ὁ Ἀνθοσμίας τῶν Ἀρχαίων.

Τὰ παράλια τῆς Προποντίδος κάμνουν πολὺ Κρασί κίρρον, καὶ μαῦρον, καὶ ἀφ' ἑ ποτισθῇ ἡ Κωνσταντινούπο-